

Lezsák Sándor

A pócsi templom csillaga

Mikor a Szentmise közben
Isten tanítása bennem
darabokra szakad, esik szét,

csak mormolom, hogy Országod,
és Neved és Akaratod,
de a mennybéli Dicsértessék

küldi a pócsi Nagymamát,
született Forgács Zsuzsannát,
s rám tör az egykori emlék:

kenőccsel a lábát keni,
fáslival körbetekeri,
aztán a tükör előtt látom,

haját fésüli, befonja,
leül, imáját donogja,
s ezt hallám halkán félálomban:

„Megyünk hozzád köszönteni,
méltóztassál meghallgatni,
iszonyú nagy fájdalom van.

Istenszülő segíts engem,
ne hagyj itt a rettenetben,
gyógyítsd meg a fájós lábamat!”

ISTEN ÉLTESSE 70 ÉVES SZERZŐNKET!

LEZSÁK SÁNDOR (1949) író, költő, tanár. Az Országgyűlés alelnöke.

Én kicsinke gyermek voltam,
magamban így fogadkoztam:
a Nagymamát én meggyógyítom.

Elszívó erő gyúlt bennem,
ha a lábát megérintem,
átjön hozzám minden fájdalom.

Próbálkoztam megfeszítve,
betörni az ébrenlétbe,
- mindig félálomban maradtam.

Most is a Szentmise közben
a Szent Szöveg összetörten
emlékeztet újra és újra:

ha átveszem a fájdalmát,
kínlődását, minden baját,
- fájdalommá változtam volna.

Megint a jelenidőben,
a templomban, fénytörésben,
mondom én is, hogy Kenyerünket,

Vétkeinket, Vétkezőknek,
mormolom, hogy Kísértésbe,
és a Gonosztól testem lüktet.

De az ország rendeződik,
Hatalom is szerveződik,
és a Dicsőség már letérdel,

s Mindörökké kezdetektől,
a gömbölyű gyötrelomból
lelkem pócsi könnycseppet érlel.